

جلوه ها و مصادیق توسعه پایدار در معماری بومی ایران

(با تاکید بر اقلیم گرم و خشک)

رضا قادریگ زاده (عضو هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد سقز)

Email:ashragh1387@yahoo.com

چکیده:

تلاش برای تأمین آسایش همواره اصلی مهم در زندگی انسان بوده است؛ با رشد صنعتی و تکنولوژیکی جوامع نیل به این هدف، دخل و تصرف در منابع طبیعی و استفاده خارج از کنترل انرژی های تجدید ناپذیر و آلودگی های زیست محیطی را باعث شد و پس از آن این تلاش ها با رویکرد کاهش اثرات مخرب زیست محیطی و با جهانی نمودن لزوم توجه به معیارهای توسعه و پیشرفت مطلوب، سمت و سویی دیگر گرفت و در عرصه عمران و ساخت و ساز چون ساختمانها درصد زیادی از منابع انرژی را مصرف می کنند لذا مقوله طراحی و معماری پایدار نیز در این سالها از اهمیت اجرایی خاصی برخوردار شده است.

خصوصیات و قابلیت های معماری بومی و سنتی کشورمان در تطابق با محیط زیست و اقلیم و همسازی با موازین توسعه پایدار از طرفی و این واقعیت که تکنولوژی به تنهایی نمی تواند ضامن حل و رفع آثار زیانبار فرسایش محیط زیست باشد لزوم بازنگری و مراجعه به این معماری را منطقی می نماید. این مقاله تلاش دارد تا ضمن تشریح معماری پایدار با شناساندن گوشه هایی از ارزش های معماری بومی در خلق فضاهای همساز با اقلیم و در تطابق با محیط زیست امکان بازآفرینی و احیای این راه حل ها و تکنیک های هوشمندانه را در فرآیند طراحی و معماری پایدار امروزی عملی نماید.

کلمات کلیدی: محیط زیست - توسعه پایدار - معماری پایدار - معماری بومی - همسازی با اقلیم

مقدمه:

اگر بخواهیم از محتوای منشور و قطعنامه های جهانی در خصوص بحرانهای زیست محیطی، شروط توسعه پایدار را بازگو کنیم، باید اشاره کنیم که توسعه ای پایدار خواهد بود که ضمن پاسخگویی به نیازهای امروز بشر تهدیدی برای نسل آینده به جهات تأمین نیازهایش ایجاد ننماید در واقع توسعه پایدار با محوریت انتقال سالم و بدون تخریب منابع و امکانات زیست محیطی به نسل های آتی می باشد و به جرأت می توان